

[Krag.]

For hvem ved, om man ikke kunde naa igennem med disse Sager? Jeg minder om den konservative Velvillie i 1926, da man i Landstinget vilde forsyne den højtærede Finansminister med den Sankt Peters Nøgle, som kunde lukke ud af og ind i Toldhimmelen, efter som Erhvervsforholdene nu artede sig. Hvem ved, om man ikke kunde komme frem ad denne Vej? Nu har jo dog den højtærede Statsminister mere end een Gang gjort Reverens for det konservative Folkeparti og takket det for Støtten i de svundne Aar; det kan jo være, de var til at faa i Tale.

Lad os faa at vide, hvorledes Regeringen tænker sig at imødegaa Krisen, saa der skabes Beskæftigelse. Tror Regeringen stadig, at Staten kan løse Opgaven? Finansministeren talte forleden Dag om Gangstier for Fodgængere paa vore farefulde Landeveje. Jeg forsikrer, han har vor absolutte Sympati; jeg synes, det var udmærket, om vi fik saadanne Gangstier paa Hovedlandevejene; de er jo snart ikke til at færdes paa for Fodgængere. Men det er jo ikke Løsningen af Beskæftigelsesproblemet; det kan maaske blive en Lindring, hvis et saadant Arbejde i det hele taget kan udføres som Vinterarbejde.

Men hvis Regeringen har Planer — og det maa den jo have; vi er nu tæt ved den 1. November, og Arbejdsløsheden stiger Uge efter Uge; i alle Erhvervslivets Grene taarner Vanskelighederne sig op, Regeringen maa dog have sit Program fastslagt, thi den har jo sagt, at den mener, at en Regering, Statsmagten, besidder Midler til at løse Opgaven, — hvis Regeringen har Planerne færdige, er det virkelig ikke for tidligt at afsløre dem.

I Aabningstalen spejder man forgæves efter dem. Ja, Socialministeren vil fremsætte Forslag om Udvandring, og vi trænger til en tidssvarende Ordning paa dette Omraade til Betryggelse af vore Landsmænd i det fremmede; Forslag i den Henseende ligger færdigt fra den forrige Regerings Tid og har ogsaa været fremsat og næsten færdigbehandlet i dette Ting. Men som Bidrag til Løsning af Beskæftigelsesproblemet til lægger Statsministeren jo ikke dette Forslag nogen nævneværdig Betydning.

Jeg minder om den Fagforbundskongres, som afholdtes den 24. September 1927. Det er paa Baggrund af Meddelelsen om, at Forslag til Ordning af Udvandringsvæsenet nu vil fremkomme, interessant at se de Bemærkninger, som den højtærede Statsminister fremsatte paa dette Møde, som han ledede, saa vidt jeg husker. Han talte den Gang om, hvorledes en Udvandring

i større Stil vilde være umulig at realisere og i øvrigt ganske utilfredsstillende for danske Arbejdere, og saa fortsætter han:

„Danske Arbejdere ønsker at finde deres Arbejde i Danmark og vil ikke tvangsforflyttes til andre, lavere staaende Lande, hvor baade sociale Forhold, Løniveau og Kulturniveau er langt under Danmarks.“

Altsaa, som Vej ud af Tidens Vanskeligheder tillægger den højtærede Statsminister ikke dette Udvandringsforslag nogen synderlig Betydning, og jeg tror med Rette.

Af Sommerens statsministerielle Redegørelser for Midlerne til Imødegaaelse af den kommende Krise bliver man ikke synderlig klog. Krisen er faktisk allerede over os, som det ogsaa er udtalt fra denne Talerstol i de sidste Dage. Fragterne er for dansk Skibsfart saa lave som næsten nogen Sinde tilforn. Det er mindre tabgivende at lade Skibene ligge stille end at lade dem sejle. Gaar man igennem Københavns Havn, vil man finde Skorsten ved Skorsten; i Frihavnen, i den gamle Havn, i Sydhavnen, overalt ligger Skibene Side om Side, oplagte, stille, døde, lænkede til hinanden, og hvis der sad en Venstreregering, vilde Raabet lyde: Skaf Ild under Kedlerne, lad Søfolkene igen mærke Søen under Kølen, ellers er I evneløse og bør give Plads for os.

Nu siger jeg ikke, at Regeringen magter at sætte Skibene i Gang — jeg tvivler ikke om, at den vilde have tillagt sig denne Evne, hvis den endnu havde levet i de glade Oppositionsdage —, men der er Ting, som er egnede til at forundre ogsaa paa dette Omraade.

Jeg mindes, at henimod Slutningen af Venstreregeringens Arbejdsperiode indkom der til Regeringen et saare vel gennemarbejdet, velbegrundet Forslag om Opretelse af en Skibshypotekbank. Naar nemlig den danske Skibsfart er saa overodentlig vanskeligt stillet i Konkurrencen med den fremmede, skyldes det dels den højere Rentefod i dette Land i Sammenligning med mange af de konkurrerende Lande, dels de Forplejningsregler, der gælder i de danske Skibe, og de Lønningsforhold, som her er gennemført; de danske Havneafgifter er ogsaa særlig høje sammenlignet med mange Havneafgifter i Udlandet, og alt dette gør, at Udgifterne pr. gennemsejlet Længdeenhed, pr. gennemsejlet Mile, eller hvordan man nu vil beregne det, for danske Skibe ligger et halvt Hundrede Procent højere end for konkurrerende udenlandske Skibe.

Derfor vilde det have overodentlig stor Betydning at faa en saadan Skibs-